

Arrest

nr. 152 386 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 mei 2012 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, als niet-begeleide minderjarige. Op 8 mei 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) die het bij arrest nummer X van 19 november 2013 verwerpt.

Op 7 januari 2014 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 januari 2014 beslist de commissaris-generaal tot niet inoverwegingname van de aanvraag.

Op 11 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt
aan de heer , die verklaart te heten ,
naam : S. Z. voornaam : R. K. geboortedatum : (...) geboorteplaats : (...) nationaliteit : Afghanistan*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/01/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24/06/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”

Op 5 februari 2015, bij arrest nummer X, wordt het beroep dat door verzoeker werd ingesteld tegen de beslissing van 29 januari 2014 door de Raad verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op van gebrek aan belang wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, gezien het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de vereiste documenten en dus illegaal op het grondgebied is, waardoor verweerder ingevolge zijn gebonden bevoegdheid ertoe gehouden is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat indien de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, zijn asielaanvraag niet in overweging wordt genomen door de commissaris-generaal, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de commissaris-generaal én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt niet betwist dat op 29 januari 2014 door de commissaris-generaal werd geweigerd om de asielaanvraag in overweging te nemen. Op 5 februari 2015 wordt door de Raad bij arrest nr. X het beroep tegen deze beslissing ook nog verworpen. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17

februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)."

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker in principe dan ook geen nut opleveren.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoeker aangaande de door verweerder opgeworpen exceptie te volharden in de uiteenzetting in zijn verzoekschrift (artikel 3 van het EVRM).

Verweerder geeft zelf aan dat enkel indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, hij dient te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort: het EVRM), van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort: de richtlijn 2008/115), van de formele en de materiële motiveringsverplichting en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

"4.1.1. In datum van 11 februari 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, alsook het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de

Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM. De verzoekende partij bezit daarnaast ook nog eens een risicoprofiel. :

"In areas where AGEs exercise effective control, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. In a traditional form of war mobilization known as lashkar, every household is expected to contribute a man of fighting age.²³⁶ In areas where AGEs exercise effective control, as well as in IDP settlements in Afghanistan, they are reported to use threats and intimidation to enforce this mechanism to recruit fighters for the insurgency.²³⁷ People who resist recruitment are reportedly at risk of being accused of being a government spy and being killed or punished.²³⁸ There are reports of families linked to the insurgency giving boys to AGEs as suicide bombers, in the hope of gaining status with the AGE in question.²³⁹ ALP commanders have also been reported to forcibly recruit local community members, including both adult men and children, into ALP forces.

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces and AGEs are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group.

Depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group. Men and boys who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion.

Depending on the specific circumstances of the case, family members of men and boys with this profile may be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk. "

(stuk 3, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 6 augustus 2013, p. 40 - 41)

De verzoekende partij is naar hier gekomen in 2012 en is een jongeman die bij een terugkeer naar Afghanistan zal blootgesteld worden aan schade. De "potential risk profiles " waarvan hierboven sprake werden slechts in de Guidelines van 2013 opgenomen. Dit element op zich kan aanleiding geven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus. In dezelfde richtlijnen

wordt immers uitgewerkt dat voor bepaalde groepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan. Dit zijn onder andere de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn. Dit is uiteraard het geval bij de verzoekende partij.

Daarenboven behoort verzoekende partij zonder meer tot een kwetsbare groep en loopt hij een risico in zijn land van herkomst. De verzoekende partij is een jonge man die reeds lange tijd in Europa woont en dus "verwesterd" is:

« Lorsque l'Office des Etranger prend et exécute un ordre de quitter le territoire, il est tenu de vérifier si cette mesure est compatible avec les droits fondamentaux de la personne, et notamment avec l'article 3 de la CESDH. Comme nous l'avons vu, l'examen réalisé par les instances d'asile est à de nombreux égards incomplet, et cette décision ne peut dès lors être automatique. Les personnes retournées dans de mauvaises conditions courent le risque considérable de partager le même sort que les déplacés internes en Afghanistan. Nous estimons que les informations fournies notamment par le HCR donnent suffisamment corps à ce risque pour que l'on puisse ici parler d'une présomption devant être dissipée par l'Office des Etrangers (...) Les autorités afghanes se montrent de plus en plus réticentes à accueillir les retournés. Le MoRR estime que le pays n'est plus en mesure d'accueillir d'autres retournés d'Iran et d'Afghanistan en raison de l'absence d'opportunités économiques et de l'incapacité pour les autorités de fournir les services et les infrastructures de base. Il faut donc comprendre l'attitude de l'ambassade d'Afghanistan à Bruxelles dans ce contexte global. Les raisons qu'invoquent l'ambassade afghane pour refuser d'émettre des laissez-passer ne sont pas anodines. L'analyse des accords de réadmission sur la longue durée nous a montré qu'au-delà des rapports entre Etats, ces accords visaient également à protéger les personnes, et notamment les personnes vulnérables. La situation humanitaire difficile que traverse l'Afghanistan nous oblige à considérer toute une série de personnes comme vulnérables en cas de retour. Il s'agit non seulement de personnes jugées habituellement vulnérables, les malades, les femmes, etc... mais également d'autres comme par exemple, les personnes qui ont une expérience

concrète limitée de la société afghane ou étaient mineurs à leur arrivée en Europe. » (stuk 4, BCHV, FAQ Laisser-Passer Européen, 18 december 2013, verzoekende partij zet).

"One young person summarized "there is no law there - if someone has money and power he can do what he wants. If he wants to kill you no-one will stop him" (YP10). Four young people were afraid that they would be forcibly recruited by the Taliban, one of them saying; I am going to die, they will make me to be a killer... this is what they are doing these days with boys who have no-one - they are taking them and then washing their brains and then they use them to The majority of UK professionals interviewed also expressed serious concerns about young people being either killed or forcibly recruited by the Taliban. Thirdly, three young people were afraid that as returnees from Europe, they would be associated with the West and that this would increase their vulnerability. The two key issues appeared to be that they thought they might be seen as a spy, or that people may assume they had large sums of money and attach or kidnap them for this reason. These young people leave the UK after spending some of their formative years here, in the care of British Local Authorities. However, the UK's Independent Asylum Commission found that there is no monitoring of what happens to forced returnees once they have left the UK (LAC 2008). In response to this finding, UKBA confirmed that;

There is no post-return monitoring or sustainability programme for those persons who choose not to return as part of an assisted voluntary return package and whose subsequent removal from the UK is enforced. However, removal will only be carried out where it is considered both appropriate and safe to do so... We believe that the best way to avoid ill-treatment is to make sure that we do not return those who are at real risk, not by monitoring them after they have returned.

The key issues that emerged include the vital role of extended family networks in reintegration processes, the impact of generalized insecurity and poverty in Afghanistan, a lack of education and employment opportunities, the perceived 'Westernisation ' of returnees and the existence of mental health issues. The risk of forced recruitment by the Taliban or other anti-government groups was also examined, along with problems resulting from feuds, forced marriage and abuse.

Interestingly, it was clear that the migration cycle does not necessarily end with forced return to Afghanistan, with many young returnees aiming to leave again as soon as possible. "the considerations in the judgment relating to the best interests of children and the risk of specific kinds serious harm to unattached children in Afghanistan should also be seen as relevant to those former unaccompanied asylum seeking children who have turned 18" (Lyal 2012), in recognition of their particular vulnerabilities as youth (Elwyn 2012). This research demonstrates that former unaccompanied minors aged between 18-24 cannot always be treated straightforwardly as adults, but that they face risks in a variety of areas. The essential role of the family and community networks in providing protection, opportunities and mobility in Afghanistan is well documented (ICG 2009, UNHCR 2010, Still Human Still Here 2012 etc). Indeed, UKBA (2012c) acknowledge that 'Afghans rely on these structures and links for their safety and economic survival, including access to accommodation and an adequate level of subsistence'. In the same document they note that as all returns are currently to Kabul, if this constitutes internal relocation, "availability of traditional support mechanisms, such as relatives and friends able to host the displaced individuals" must be taken into account. One of the most concerning areas emerging from this research is that of the mental health of young forced returnees. Mental health difficulties are prolific in Afghanistan, and yet there is just one state-run mental health hospital with 100 beds (Mojaddidi 2012), and counseling services are virtually non-existent for the majority of Afghans (Tearfund 2011). AU professionals concurred that mental health problems were a salient feature of the post-return experience for young people who had been in the UK."(stuk 5, UNHCR, "New issues in Refugee Research Broken futures young afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin", oktober 2012,).

De verzoekende partij is als een niet begeleide minderjarige naar ons land gekomen en is nog maar recent 18 jaar geworden. Gelet op de uiterst jonge leeftijd van de verzoekende partij behoort hij eveneens tot een risicogroep die extra omzichtigheid vraagt.

"Children may fall within a number of the other risk profiles contained in these guidelines. Children may, however, also be at risk of child-specific forms of persecution, including under-age recruitment, child trafficking, bonded or hazardous child labour, domestic violence against children, forced and/or underage marriage, child prostitution and child pornography, and the systematic denial of education. (...) Recruitment by AGEs of children was reportedly on the rise. AGEs increasingly used children for suicide attacks; in 2012 UNAMA documented the death of three children while they carried out suicide attacks, while a further 48 children were arrested by the ANSF on allegations of plans to carry out suicide attacks. Children were also used to plant IEDs and to smuggle weapons and uniforms, and to act as guards or scouts for reconnaissance. In some cases AGEs abused children sexually.

AGEs reportedly abducted children for recruitment, but also for kidnap-for-ransom, and for retaliation and intimidation for suspected involvement with pro-government forces. Children are reportedly at risk of illegal detention for alleged support to AGEs, and at risk of torture and ill-treatment in detention, including beatings, electric shocks, sexual violence and threats of sexual violence. "

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 57-60, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>.)

4.1.2. Dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat de verwerende partij, betreffende het opleggen van een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid.

Overeenkomstig artikel 74/14, §3,4° van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij de termijn om het grondgebied te verlaten verminderen indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Doch, gelet op de discretionaire bevoegdheid dient er een afweging geval per geval te gebeuren. Immers, het kan goed zijn dat de verzoekende partij door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren. En dit is wel degelijk het geval, gezien de preciaire veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Er wordt door de verwerende partij op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij. Elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissing.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 48/3, 48/4 en 7 juncto 74/17 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van het non-refoulement beginsel onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort: het vluchtelingenverdrag) en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 (hierna verkort: het anti-folter verdrag), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het billijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

"4.2.1. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 februari 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1), door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende werd gemotiveerd. Het bevel is immers uitgegeven onder het argument dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (stuk 1).

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde het bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 13quinquies - in het licht van artikel 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt is drastisch veranderd. Immers, de veiligheidssituatie in Afghanistan is er in grote mate op achter uitgegaan. Gelet op deze gewijzigde situatie en gelet op het feit dat de bestreden beslissing meerdere wets – en verdragsbepalingen schendt, heeft de verzoekende partij er alle belang bij huidige procedure te voeren. Dit werd eveneens bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 maart 2009, n° X

Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering gevonden worden in de bestreden beslissing, rekening houdende met artikel 3 E.V.R.M. en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en streek en herkomst van de verzoekende partij, met name de provincie Nangahar. Bovendien bevat de bestreden beslissing eveneens geen motivering waarom een bevel om het grondgebied te verlaten van zeven dagen in dit geval gepast zou zijn of moet worden afgeleverd. De verwerende partij heeft in deze laatste optiek echter wel een discretionaire bevoegdheid wat betreft de termijn.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. De situatie in Afghanistan is echter in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 E.V.R.M. schenden. Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers "niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 - 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

De verwerende partij had bijgevolg de plicht om in de bestreden beslissing een risico - analyse te maken. d.w.z. motiveren. waarom volgens de verwerende partij. ondanks de beschikbare informatie betreffende de veiligheidssituatie. een gedwongen verwijdering naar Afghanistan, in het geval van de verzoekende partij rekening houdend met de omstandigheden die zijn zaak kenmerken. toch kan plaatsgrijpen.

4.2.2. Verzoeker is van mening dat de veiligheidssituatie in Afghanistan op dit ogenblik allesbehalve veilig is.

Sinds 2001 was de situatie nog nooit zo gewelddadig als vandaag. Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is hierbij meer dan reëel. De verzoekende partij verwijst hierbij naar de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 en naar het UNAMA rapport "Afghanistan: Mid – Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013" van 30 juli 2013. Het gaat hier om ernstige grieven die door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op zijn minst ten gronde onderzocht dient te worden.

"Escalating deaths and injuries to Afghan children, women and men led to a 23 percent resurgence in civilian casualties in the first six months of 2013 compared to the same period in 2012. UNAMA documented 1,319 civilian deaths and 2,533 injuries (3,852 casualties) from January to June 2013, marking a 14percent increase in deaths, 28 percent increase in injuries and 23 percent increase in total civilian casualties compared to the same period in 2012. The rise in civilian casualties in the first half of 2013 reverses the decline recorded in 2012, and marks a return to the high numbers of civilian deaths and injuries documented in 2011. "

(stuk 6, "Afghanistan: Mid - Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013, UNAMA, 30 juli 2013, p. 1, te consulteren op <http://www.refworld.org/publisher,UNAMA,,,51f8c0604,0.html>).

(...) the conflict, which had previously been concentrated in the south and east, has come to affect most parts of the country, including most notably the north, but also provinces that had previously been considered as the most stable in the country, such as Panjsher province. Similarly, while AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul, the violence is not limited to Kabul or more generally to urban centres; the Afghanistan Analysts Network notes that "much, and often extremely violent, insurgent activity is going on in the rural areas with relatively little coverage. (...) "The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. The Center for Strategy and International Studies has noted that, "There are few prospects of anything approaching local security in much of Afghanistan until long after 2014 -barring some Cpeace' arrangement that gives insurgents de facto control over high threat areas. " In September 2012 the UN Secretary-General remarked that, Improvements in the security situation have been registered against the record high incident levels of 2011. These gains have not, however, generated public perceptions of greater security and do not reflect improvements to the institutional structures required for longer-term stability. Little has changed in the underlying dynamics to mitigate a deep-seated cycle of conflict." In June 2013, the Secretary-General's Special Representative for Afghanistan, Jân Kubis, noted that the security situation for civilians had deteriorated since the start of 2013. " "

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 13 en p. 14, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

De combinatie van de nieuwe aanbevelingen van UNHCR, die op fundamentele wijze de beoordeling van het gewapend conflict wijzigen en het laatste Mid - Year rapport van het UNAMA, dat een zware stijging van het geweld tijdens de eerste zes maanden van 2013 vaststelt, vraagt om een nieuwe analyse van de gevolgen van het conflict op de bevolking. Bovendien zal een grote "onzekerheid" volgen ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen.

UNAMA betwijfelt of de Afghaanse overheid de middelen heeft om haar bevolking te beschermen en haar militaire acties met de nodige voorzichtigheid uit te voeren om haar burgers te beschermen.

"The escalated pace of transition has a wide range of implications for human rights protection. UNAMA highlights concerns with insufficient ANSF capacity and resources to fully address the growing threat from IEDs and the need for ANSF to put in place effective measures to protect civilians particularly during ground engagements and armed clashes. "

(stuk 6, "Afghanistan: Mid - Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013, UNAMA, 30 juli 2013, p. 9, te consulteren op <http://www.refworld.org/publisher/UNAMA/51f8c0604/0.html>, eigen onderlijning). Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul" laatst geüpdatet op 10 januari 2014, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan. "From 16 November to 15 February, 3,783 incidents were recorded, representing a 4 per cent decrease compared with the same period in 2011/12, when 3,940 incidents were recorded. Since the beginning of 2013 to 15 February, there has been a 6 per cent increase compared with the corresponding period in 2012. [...] Provinces in the south, south-east and east continued to account for most security incidents, with the largest number recorded in Nangarhar Province, in the east. " (TJNGA, 5 March 2013, &J) (...)

"AOG initiated attacks have soared this quarter, up by 47% from Q1 last year, with the incident total also surpassing the volumes recorded in 2010 by 30% (2331 this year vs. 1794 in 2010, above). Given the stability of the seasonal conflict pattern each year so far (a winter low and summer spike), we assess that the current re-escalation trend will be preserved throughout the entire season and that 2013 is set to become the second most violent year after 2011. The incident volumes also confirm that the downturn noted last year was not reflective of a permanently degraded AOG capability, but rather linked to the opposition adopting an operational pause - perhaps linked to the harsh 2011-2012 winter - which has since come to an end. What has been maintained in the AOG campaign this year, however, is the conscious shift from IMF to Afghan targets, as the conflict adopts an increasingly domestic shape. As of this quarter, 73% of all incidents caused by AOG (incl. armed attacks and non-kinetic activity) targeted the expanding ANSF whereas an additional 10% involved civilians associated, or perceived to be associated, with the Government [...]. "

(...) "From 16 February to 15 May, 4,267 [security] incidents were recorded, representing a 10 per cent increase compared with the same period in 2012, with over 70 per cent of events recorded in the southern, south-eastern and eastern parts of the country. An 18 per cent year-on-year increase in incidents was recorded in the eastern region, with a reported influx of insurgents into Nuristan and Badakhshan Provinces, indicating a shift in the strategic focus in the conflict. Armed clashes and improvised explosive devices continued to constitute the majority of attacks. " (UNGA, 13 June 2013. p. 5)"

"2013 has probably been the most violent year since 2001. (We do not have final data yet, as NATO stopped releasing information on a regular basis under the pretext that, with the transition of security responsibilities, this was the job of the Afghan government. and only incomplete data has been coming from that side.) [...]

Moreover, the Taliban now seem to attack in larger groups more often. They have increasingly attempted to take over district centres, mainly in peripheral areas, and test the power of the Afghan National Security Forces (ANSF) that now operate on their own in most of those areas (more detail in our analysis here). (Currently, 84,200 ISAF soldiers remain in the country, 60,000 of them Americans.) According to official Afghan sources, only five of the 416 district centres are under permanent Taliban control, but in many others government control barely reaches beyond the immediate centres. In the key Maiwand district in southern Afghanistan, for example (which is larger than Luxemburg), it ends two kilometres outside its central town, as the Wall Street Journal reported on 31 October. The situation is similar in other key districts, for example in Chahardara in Kunduz province, from where the Taliban had been driven out almost completely in 2010. Since the additional US (surge) forces left the area (the last German soldiers withdrew from Kunduz in October 2013), the Taliban are back in control almost everywhere. " (Ruttig, 30 December 2013)

(stuk 7, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 10 januari 2014, te consulteren op <http://www.ecoi.net/news/188769:afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>).

Daarnaast is er ook een toename van gewapende groeperingen, dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren. Naast de confrontatie tussen de Taliban of gebonden groeperingen en de overheid, ontwikkelen zich meer en meer andere groeperingen volgens het model van de "warlords" die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen.

"The proliferation of local militias and armed groups, both pro- and anti-government, particularly in the north, northeast and central highland regions, had a further negative impact on the security situation for civilians. The presence or re-emergence of armed groups was reported frequently to result in reduced protection for civilians and increased human rights abuses. In the north and northeast regions in particular, the "blurring of lines" between government and non-government affiliation of armed groups, resulting from the widespread recruitment of armed group members into the ranks of the Afghan Local Police (ALP), was reported to contribute to unchecked proliferation of abusive practices and reduced protection for civilians. Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs."

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 14, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

Dat het aantal gewapende groeperingen stijgt werd eveneens bevestigd in het rapport van ANSO (stuk 8, rapport ANSO te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/!2261366715966_anso-20q1-202013.pdf).

De verzoekende partij is afkomstig van de provincie Nangarhar, Afghanistan. De enige familie de verzoekende partij nog heeft, m.n. de neef van de verzoekende partij H. Q., heeft zijn huis in Jalalabad gedwongen moeten verkopen en is verhuisd naar het district Khogyani. Het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hecht geen geloof aan deze verhuis, doch de verzoekende partij volhardt in zijn verklaringen. De vader van de verzoekende partij is al jaren vermist en zijn moeder is in februari 2013 overleden. De verzoekende partij kan, als wees, en gelet op zijn jonge leeftijd, nergens anders naar dan naar de neef H. Q., woonachtig in het district Khogyani. Bijgevolg dient de actuele veiligheidssituatie ten opzichte van het district Khogyani, provincie Nangarhar, beoordeeld worden.

Gelet op de aanhoudende conflictsituatie in de provincie Nangarhar, en dan meer bepaald het district Khogyani, wordt op heden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het geweld op dit ogenblik neemt danig grote proporties aan zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Echter, volledig ten onrechte beoordeelt het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag dd. 29 januari 2014 (kennisgeving 30 januari 2014) de veiligheidssituatie in functie van een terugkeer naar Jalalabad. Dit omdat het Commissariaat - Generaal de verhuis van de enige familieleden naar het district Khogyani ongeloofwaardig acht (zie hierboven).

Indien volgens de Raad inderdaad rekening dient gehouden te worden met de veiligheidssituatie in Jalalabad, wenst de verzoekende partij op het volgende te wijzen. Ook daar is immers de toestand allesbehalve "stabiel".

Objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan is allesbehalve positief, de rode draad in het verhaal is dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan. De verzoekende partij verwijst eveneens naar de talrijke persberichten die hieronder worden geciteerd.

De provincie Nangarhar wordt door de Guidelines van UNHCR gezien als een provincie met één van de hoogste incidenten in 2012.

"The 12 provinces with the highest incident totals in 2012 (more than 640 incidents) were Helmand, Kandahar and Uruzgan (southern region), Ghazni, Paktika and Khost (southeastern region), Nangarhar and Kunar (eastern region), Herat and Farah 16 (western region), and Kabul and Wardak (central region). ANSO noted that the southern, southeastern and eastern region formed an increasingly contiguous battle space. The UN similarly noted that in the three-month period of August-October 2012, 70 per cent of all security incidents occurred in the south and east of the country."

Despite the overall decrease in the number of security incidents in 2012 compared to 2011, the provinces of Kandahar, Kunar, Nangarhar, Logar and Wardak saw notably higher security incident levels than in 2011."

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 18, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

Het geweld blijft maar voortduren. Dagelijks worden burgers hier het slachtoffer van...

"Two police officers and one civilian have been killed when a suicide car bomber detonated his vehicle at a police station in the Afghan eastern province of Nangarhar. Officials said several other officers and

civilians were reported injured in the blast on the morning of October 12 in the provincial capital Jalalabad. "

(stuk 9, Radio Free Europe, "Deadly suicide bombing strikes Afghanistan's Jalalabad", dd. 12 oktober 2013, te consulteren op <http://www.rferl.org/content/afghanistan-terrorism-jalalabad/25134745.html>)

"Suicide bombers have targeted the Indian consulate in the eastern Afghan city of Jalalabad, killing at least nine civilians. (...)

At least 23 people, among them children, were injured in the Jalalabad attack, according to the police. "

(stuk 10, BBC News, "Afghan attack targets Indian Mission", dd. 3 augustus 2013, <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-23558930>)

UA bomb blast shocked Jalalabad city, the capital of eastern Nangarhar province on Sunday, injuring two persons, police said. "

(stuk 11, Xinhuanet, "Blast shocks Afghan Eastern city of Jalalabad, wounds 2", dd. 24 november 2013, te consulteren op http://news.xinhuanet.com/english/world/2013-11/24/c_132913292.htm)

'Also on Thursday in Nangarhar province, a would-be suicide bomber was shot by officers as he tried to attack the home of a member of Afghanistan's parliament in the city of Jalalabad, police said. "

(stuk 12, Yahoo News, "Suicide car bomb kills 2 in east Afghanistan", dd. 30 januari 2014, te consulteren op <http://news.yahoo.com/suicide-car-bomb-kills-2-eastafghanistan-061449724.html>)

"At least five Afghan policemen were killed or injured following a suicide attack in eastern Nangarhar province of Afghanistan early Thursday morning"

(stuk 13, Khaama, "Suicide attack rocks Nangarhar province in eastern Afghanistan", dd. 30 januari 2014, <http://www.khaama.com/suicide-attack-rocks-nangarharprovince-in-eastern-afghanistan-3371>)

"A group of five Taliban militants attacked a joint military base used by Afghan and coalition security forces in Nangarhar province of Afghanistan "

(stuk 14, Khaama, "Suicide car bombing on Afghan-NATO base leaves 6 militants dead", dd. 4 januari 2014, te consulteren op <http://www.khaama.com/taliban-attackjoint-afghan-nato-military-base-in-nangarhar-3246>)

"Two roadside bombs have killed six civilians in Afghanistan's eastern Nangarhar province. (...)

A number of others, including children, were wounded and taken to the hospital"

(stuk 15, "Voice of America, "Roadside bombs kill 6 in Afghanistan" Nangarhar province, dd. 29 november 2013, te consulteren op <http://www.voanews.com/content/roadside-bombs-kill-6-afghanistan-nangarharprovince/1800032.html>)

"A bomb has killed 12 women and two children in a cemetery in Afghanistan's eastern province of Nangarhar. (...) It appears that many of the victims were from the same family. At least three people were also injured.

It follows a massive blast at the Indian consulate in the provincial capital Jalalabad, on Saturday"

(stuk 16, BBC News, "Afghan cemetery attack: bomb kills 14 in Nangarhar", dd. 8 augustus 2013, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-23611581>)

"Seven students were wounded in a bomb blast inside education faculty of Nangarhar University. (...) Primary investigation by police shows that the bomb was placed in vehicles' parking site in a motorcycle. "

(stuk 17, BNA, "Blast wounds seven in Nangarhar education faculty", dd. 2 december 2013, te consulteren op <http://www.bakhtarnews.com.af/eng/security/item/9956-blastwounds-seven-in-nangarhar-education-faculty.htm>)

De rode draad van het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld die zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan. De consensus groeit dat het in, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert, niet veilig is in Afghanistan. De verwerende partij is hier echter doof en blind voor, nochtans kan zelfs een hond met een hoed op vaststellen dat de huidige toestand in geheel Afghanistan onrustwekkend is. Over de risico's die de verzoekende partij bij een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal ondergaan, werd door de verwerende partij met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is. In Afghanistan zijn er nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders.

Bovendien, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal de verzoekende partij aan zijn lot overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te

kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bij gevolg zal de verzoekende partij overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal de verzoekende partij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen onttrokken. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie.

"IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment, limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity. "

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 27-28, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

Niettegenstaande het feit dat de verzoekende partij dient beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de "terugkeerders". Veel Afghaanse "terugkeerders" vormen immers een bijzondere categorie van "people of concern".

"UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers "of concern but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR's assistance. "

(stuk 18, "Displacement, The New 21st Century Challenge", UNHCR Global Trends 2012, 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>).

De situatie van terugkeerders wordt nu ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR.

Op verschillende punten is hun toestand vergelijkbaar met die van ontheemden en vormt hun onmogelijkheid om te hervestigen een gevolg van het gewapend conflict.

"More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property. "

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 28, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

De moeilijkheden van de terugkeerders tonen de negatieve gevolgen van het conflict aan op de hervestigingsmogelijkheden en de gedwongen aard van bewegingen van de Afghaanse bevolking.

De nieuwe richtlijnen van UNHCR dd. 6 augustus 2013 vermelden verder als volgt: "An assessment of the availability of an internal flight or relocation alternative (IFA/IRA) requires an assessment of the relevance as well as the reasonableness of the proposed IFA/IRA. An IFA/IRA is relevant only if the proposed area of relocation is practically, safely and legally accessible, and if the individual concerned would not be exposed to a further risk of persecution or serious harm in the area of relation. In assessing the relevance of an IFA/IRA for Afghan applicants, the following considerations must be taken into account:

- (i) The volatility and fluidity of the armed conflict in Afghanistan in terms of the difficulty of identifying potential areas of relocation that are durably safe; and
- (ii) The concrete prospects of safely accessing the proposed area of relocation, taking into account the risks associated with the widespread use of IEDs and landmines throughout the country, attacks and fighting taking place on roads, and restrictions on civilians ' freedom of movement imposed by AGEs "

(...)

Whether an IFA/IRA is "reasonable " must be determined on a case-by-case basis, taking fully into account the security, human rights and humanitarian environment in the prospective area of relocation at the time of the decision. In particular, the poor living conditions and precarious human rights situation of Afghans who are currently internally displaced in Afghanistan are relevant considerations that need to be taken into account in assessing the reasonableness of a proposed internal flight or relocation

alternative. UNHCR considers that internal flight or relocation may be reasonable alternative only where the individual can expect to benefit from meaningful support of his or her own (extended) family community or tribe in the area of prospective relocation.

The only exception to this requirement of external support are single able-bodied men and married couples of working age without identified vulnerabilities, who may in certain circumstances be able to subsist without family and community support in urban and semi-urban areas that have the necessary infrastructure and livelihood opportunities to meet the basic necessities of life and are under effective government control. Given the breakdown in the traditional social fabric of society caused by decades of war, mass refugee flows and internal displacement, a case-by-case analysis will nevertheless, be necessary. "

(stuk 18, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 8 - 9, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, verzoeker zet vet).

"To assess the reasonableness of a proposed IFA:IRA outside areas controlled by AGEs or affected by active conflict, particular attention must be given to:

(i) The availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant 's extended family or members of his or her ethnic group;

(ii) Access to shelter in the proposed area of relocation;

(iii) The availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocations such as sanitation, health care and education;

(iv) The presence of livelihoods opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; and

(v) The scale of internal displacement in the proposed area of relocation.

(...) Moreover, the presence of members of the same ethnic background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities in the absence of specific pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnic community in question "

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 74, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, de verzoekende partij zet vet)

Tenslotte dient vermeld te worden dat verschillende NGO's aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. Zo heeft Vluchtelingenwerk Vlaanderen in haar communiqué van 20 september 2013 een moratorium op repatriëringen naar Afghanistan gevraagd. Dezelfde vraag werd door LDH in een communiqué van 24 september 2013 gesteld. De NGO "Médecins du Monde" heeft zelfs verklaard dat: « Médecins du Monde est présente en Afghanistan depuis 32 ans (1981). La situation humanitaire y est très précaire et l'accès aux soins n 'y est pas du tout garanti. Le nombre de civils tués reste excessivement élevé. "Ici et là-bas", un même constat : les Afghans sont en danger. Ils méritent une protection particulière et digne que leur pays ne peut, pour le moment, leur accorder. »

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non - refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Tenslotte verwijst de verzoekende partij eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procédures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.:

"§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld. Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid. De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die

wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld. "

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

De bestreden beslissing dd. 11 februari 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd."

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 24 van de Grondwet, van het recht op onderwijs voorzien door artikel 2 van het toegevoegd protocol nr. 1 van het EVRM, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsplicht en van het billijkheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

"Artikel 2 van het Toegevoegd Protocol nr. 1 van het E.V.R.M. stelt dat "niemand het recht op onderwijs zal worden ontnomen".

Dit recht wordt eveneens gewaarborgd door artikel 24, § 3 van de Grondwet:

"ieder heeft recht op onderwijs, met eerbiediging van de fundamentele rechten en vrijheden. (...). "

Uit artikel 7 alsook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar bestreden beslissing, de plicht had om hogere rechtsnormen in rekening te nemen en bijgevolg afdoende te motiveren in beslissing zelf, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en dit gelet op de prangende situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Dergelijke afweging werd door de verwerende partij in de bestreden beslissing niet gemaakt.

De garanties voor een recht op onderwijs, die bovendien in een internationaal wettelijk kader zijn vastgesteld, kunnen niet meer verwezenlijkt worden indien de verzoekende partij van de ene op de andere dag dient terug te keren naar zijn land van herkomst. De verzoekende partij volgt op dit moment deeltijds onderwijs bij de school Don Bosco, gelegen te 1150 Sint - Pieters - Woluwe, (...) in de opleiding "keukenmedewerker" (stuk 22). Alles verloopt zeer vlot en de verzoekende partij kan op het einde van de komende twee schooljaren, 2014 - 2015 en 2015 - 2016 zijn certificaat hulpkok behalen en zijn diploma secundair onderwijs behalen.

Door aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 1, bijlage 13quinquies) te betekenen zorgt de verwerende partij ervoor dat de verzoekende partij zijn opleiding in België niet meer zal kunnen voltooien. Dit is in strijd met de beginselen van "recht op onderwijs", zoals voorzien in artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het toegevoegd protocol nr. 1 van het E.V.R.M.

De houding van de verwerende partij is onverantwoord, en schendt op die manier het billijkheids - en redelijkheidsbeginsel.

De lessen die aan de verzoekende partij worden gegeven zijn in het Nederlands. Het is onmenselijk om de verzoekende partij, na zijn jarenlang verblijf in België, terug gedwongen te repatriëren naar het land van zijn land van herkomst.

Niet alleen is de mogelijkheid tot studeren in Afghanistan ondermaats, maar ook zou dit tot gevolg hebben dat de verzoekende partij zich niet meer ten volle zou kunnen ontwikkelen. De verzoekende partij zou zich bij gevolg niet meer kunnen voorbereiden op een actief, verantwoordelijk, leven als volwassene in een vrije samenleving.

Uit objectieve informatie blijkt dat naast de precare veiligheidssituatie in Afghanistan, een gebrekkig opvoedingssysteem ervoor zorgt dat de verzoekende partij onmogelijk zijn opleiding in het land van herkomst kan verderzetten.

"However, there are still significant obstacles to education within the country due to lack of funding, unsafe school buildings, and cultural norms. A lack of women teachers is an issue that concerns some Afghan parents, especially in more conservative areas. Some parents will not allow their daughters to be taught by men. "

(stuk 19, "Education in Afghanistan", Razia's Ray of Hope Foundation, toegankelijk op 26 februari 2014, te consulteren op <http://www.raziasrayofhope.org/education-inafghanistan.html>, de verzoekende partij zet vet).

"The Committee is however concerned that almost half of the State party 's children are not enrolled in school, and that extreme gender disparity with regard to school enrolment and high-school dropouts persist at all levels. The Committee is further concerned that budgetary allocations to the education sector remain insufficient to build and restore school infrastructure and to enforce the provision of free and compulsory education, which may result in schools asking parents for so-called —voluntary donations. The Committee is concerned that children from minorities, notably Hindu and Kuchi children, have limited access to education. "

(stuk 20, Afghanistan: country of origin information (coi) report, 15 februari 2013, opnieuw uitgegeven op 8 mei 2013, UK Border Agency, te consulteren op <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/coi/afghanistan/report-feb.pdf?view=Binarv>, de verzoekende partij zet vet)

"Providing the access of 96 percent of population to education is a considerable achievement for the Afghan Government particularly MoE [Ministry of Education], without taking into account the quality of education. But if we consider the quality of education, it is easily found out that the Afghan Government and the relevant stakeholders have focused on the quantity, rather than the quality, of education services in the past recent years. This inattention and negligence has caused many children not to use low-quality education services and even be deprived of their right to education..."

The AIHRC HRFM findings in 1389 (2010/11) reveal that only 75.6 percent of interviewees' children study in schools that have buildings. This is while 6.7 percent of students study in an outdoor environment, 5.6 in private houses, 4.7 percent under tents, 3.9 percent in mosques, and 3.4 percent in other places. It should be reminded that these figures reflect the areas and provinces of the country where the security situation allowed the AIHRC human rights field monitors to travel to. The situation in unsafe and outlying provinces is much worse than that in monitored villages and districts.

(stuk 21, "Fifth Report: Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan", Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), November - December 2011, ...).

Daarnaast blijven ook de aanslagen op scholen een groot probleem.

"Given the jump in enrollment rates, an enormous strain has been put on a system that barely existed a decade ago. There are few appropriate facilities available for education: around 50 percent of schools are not located in proper buildings. Instead, lessons are being conducted under trees or in tents. The quality of education is often poor; a Save the Children evaluation study in 2010 found that only 43 percent of a sample of children in grade 3 could read with comprehension. Moreover, schools are not consistently safe spaces to ensure children are able to learn in a protective environment. Many children confront an abusive environment in school, with 100 percent of boys in one Save the Children assessment reporting that they had encountered physical and humiliating punishment. Attacks on schools by armed groups remain a major threat."

(stuk 20, Afghanistan: country of origin information (coi) report, 15 februari 2013, opnieuw uitgegeven op 8 mei 2013, UK Border Agency, te consulteren op <http://www.ukba.Homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/coi/afghanistan/report-feb.pdf?view=Binarv>, de verzoekende partij zet vet)

De werkmethode die de verwerende partij hier heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat de scholing van de verzoekende partij door de beslissing van de verwerende partij op een helling zal komen te staan. De hierboven vermelde rechtsregels worden zonder meer geschonden."

3.4. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

3.4.1. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van de artikelen 7, 48/3, 48/4, 74/13, 74/14 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het billijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

Bovendien werd de bestreden beslissing niet genomen in toepassing van de artikelen 48/3, 48/4 en 74/17 van de vreemdelingenwet, zodat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

De Raad wijst er tevens op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur zonder aan te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur hij, naast het proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het billijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voor het overige geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Dit middelonderdeel is dan ook om deze reden onontvankelijk.

3.4.2. Verzoeker is in de toelichting bij het eerste middel van mening dat om meerdere redenen artikel 3 van het EVRM is geschonden:

1. Verzoeker bezit een risicoprofiel en verzoeker verwijst naar "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013. Verzoeker betoogt een jonge man te zijn die in 2012 naar België is gekomen en die bij een terugkeer naar Afghanistan zal blootgesteld worden aan schade. Er dient met de meeste omzichtigheid om te worden gegaan met bepaalde groepen waaronder de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij vechtmateriaal zijn, zoals het geval zou zijn bij verzoeker. Verzoeker betwist in wezen de beslissingen die werden genomen in het kader van zijn asielprocedures.
2. Verzoeker behoort tot een kwetsbare groep en loopt risico in zijn land van herkomst als jonge man die reeds lange tijd in Europa woont en dus "verwesterd" is. Hij verwijst naar "BCHV FAQ Laisser-passer Européen" van 18 december 2013 en naar "UNHCR New issues in refugee research broken futures young afghan asylum seekers in het UK and on return to their country of origin" van oktober 2012.
3. Verzoeker betoogt tevens dat hij als een niet-begeleide minderjarige naar België is gekomen en nog maar recent 18 jaar geworden is. Gelet op zijn uiterst jonge leeftijd zou hij eveneens tot een risicogroep behoren die extra omzichtigheid vraagt. Verzoeker verwijst ook in dit kader naar "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013.

Verzoeker is in de toelichting bij het tweede middel van mening dat de afgifte van het bevel in strijd is met artikel 3 van het EVRM omwille van volgende redenen:

1. Verzoeker verwijst naar de drastische verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en naar het arrest nummer X van 20 maart 2009 van de Raad dat dit heeft bevestigd. Hij stelt dat een gedwongen terugkeer waarvan hij het voorwerp is, niet mogelijk is. Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering gevonden worden, rekening houdende met artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, zijn streek en herkomst, aldus verzoeker.
2. Verzoeker neemt een stelling in over wat vaste rechtspraak is bij de Raad en verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort: het EHRM) in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland, de zaak Y. t. Rusland, de zaak Cruz Varas e.a. t. Zweden en Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk.

Tot slot, onder punt 4.2.2. van het verzoekschrift, herhaalt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Afghanistan op dit ogenblik allesbehalve veilig is en ook de toestand in Jalabad te wensen overlaat. Door de huidige toestand in Afghanistan zouden burgers constant ten prooi vallen aan het geweld. Verzoeker betoogt dat er een toename is van gewapende groeperingen dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren en hij vreest onder meer voor een burgeroorlog eens de buitenlandse troepen zich terugtrekken en betoogt dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten na een gedwongen terugkeer. Verzoeker zet uiteen dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar; dat de enige familie die hij nog heeft, m.n. de neef van de verzoekende partij H. Q, zijn huis in Jalalabad gedwongen heeft moeten verkopen en is verhuisd naar het district Khogyani; dat het Commissariaat - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof hecht aan deze verhuis, doch dat hij volhardt in zijn verklaringen: dat zijn vader al jaren vermist is en zijn moeder in februari 2013 is overleden; dat hij, als wees, en gelet op zijn jonge leeftijd, nergens anders naartoe kan dan naar de neef H. Q, woonachtig in het district Khogyani; dat bijgevolg de actuele veiligheidssituatie ten opzichte van het district Khogyani, provincie Nangarhar, dient beoordeeld te worden; dat gelet op de aanhoudende conflictsituatie in de provincie Nangarhar, en dan meer bepaald het district Khogyani, op heden de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; dat het geweld op dit ogenblik danig grote proporties aanneemt zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict; dat echter, volledig ten onrechte het Commissariaat - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag d.d. 29 januari 2014 (kennisgeving 30 januari 2014) de veiligheidssituatie in functie van een terugkeer naar Jalalabad beoordeelt en dit omdat het Commissariaat-generaal de verhuis van de enige familieleden naar het district Khogyani ongeloofwaardig acht. Verzoeker is van mening dat het non-refoulementbeginsel verhindert dat hij kan worden teruggestuurd. Hij vraagt dat deze grieven door de commissaris-generaal op zijn minst ten gronde worden onderzocht en vraagt om een nieuwe analyse. Tevens verwijst verzoeker naar de situatie van terugkeerders.

Verzoeker verwijst naar:

- UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of sylum seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013
- het UNAMA rapport Afghanistan: Mid-year report on the protection of civilians in armed conflict 2013 van 30 juli 2013

- het rapport General security situation in Afghanistan and events in Kabul, laatst bijgewerkt op 10 januari 2014
- een ANSO rapport van 2013
- een artikel van Radio Free Europe van 12 oktober 2013
- een artikel van BBC News van 3 augustus 2013
- een artikel van Xinhuanet van 24 november 2013
- een artikel van Yahoo News van 30 januari 2014
- een artikel van Khaama van 30 januari 2014
- een artikel van Khaama van 4 januari 2014
- een artikel van Voice of America van 29 november 2013
- een artikel van BBC News van 8 augustus 2013
- een artikel van BNA van 2 december 2013
- UNHCR global trends van 9 juni 2013
- een communiqué van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 20 september 2013
- een communiqué van LDH van 24 september 2013
- een verklaring van Médecins du Monde.

Verzoeker betwist in wezen de beslissingen van de commissaris-generaal en de arresten van de Raad genomen in het kader van zijn asielprocedures. De Raad merkt op dat een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing niet kan aangewend worden om kritiek te uiten op deze beslissingen.

Kritiek op de beslissingen van de commissaris-generaal van 8 mei 2013 en 29 januari 2014 kan geuit worden in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat verzoeker gedaan heeft. De Raad heeft de beroepen verworpen (zie punt 1.).

In de arresten van de Raad van 19 november 2013 en 5 februari 2015 is verzoekers kritiek volledig aan bod gekomen waarbij ook de nodige rapporten, persartikels, arresten en verklaringen in ogenschouw werden genomen die verzoeker herneemt in het kader van dit verzoekschrift. Het betreft dus definitieve arresten met een recent gedane definitieve beoordeling van verzoekers kritiek geuit ten opzichte van de beslissingen van de commissaris-generaal van 8 mei 2013 en 29 januari 2014. Verzoeker kan niet via het uiten van een grief betreffende artikel 3 van het EVRM – die trouwens ook beoordeeld werd in het arrest van de Raad van 5 februari 2015 – en aan de hand van mogelijkerwijs recentere algemene persartikels verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verzoeker enkel verplicht om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Afghanistan wordt gepland.

In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, verweerder gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker bloot stelt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

Verzoeker toont een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel niet aan.

3.4.3. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115.

De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving.

De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoeker toont niet aan dat de door hem ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn.

Bijgevolg kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

3.4.4. Verzoeker verwijst naar het recht op onderwijs zoals gegarandeerd in de Grondwet en artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM en betoogt dat de garanties voor een recht op onderwijs

niet meer verwezenlijkt kunnen worden indien verzoeker van de ene dag op de andere dient terug te keren naar zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betoogt dat er in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, doch enkel dat het onmenselijk zou zijn hem, na zijn jarenlange verblijf in België waar hij lessen volgde in het Nederlands, gedwongen terug te repatriëren naar het land van zijn herkomst waar de mogelijkheden tot studeren ondermaats zijn en dat de situatie in Afghanistan niet veilig zou zijn.

Daargelaten de vraag of uit artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM een zeker non-refoulementverbod kan worden afgeleid, benadrukt de Raad dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.)

Aangaande de onveilige situatie verwijst verzoeker enkel naar algemene rapporten zonder verdere concretisering.

Bovendien wijst de Raad er op dat het recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Een schending van artikel 24 van de Grondwet of van artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS